

- tytułem żądania ewentualnego, w razie uznania przez Sąd pisma Sekretariatu Generalnego Komisji z dnia 15 kwietnia 2009 r., w sprawie niemożności ustosunkowania się do wniosku skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentów Komisji (nr ref. GESTDEM 6159/2008), za decyzję, stwierdzenie jej nieważności w całości lub w części, wyciągnięcie wszelkich koniecznych należnych konsekwencji w zakresie dostępu skarżącej do wnioskowanych dokumentów;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji w sprawie odmowy dostępu do ogółu korespondencji wymienionej, na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003, pomiędzy Komisją a władzami greckimi właściwymi w dziedzinie konkurencji, dotyczącej dochodzenia prowadzonego na rynku paliw. Tytułem żądania ewentualnego, w razie uznania przez Sąd pisma Sekretariatu Generalnego, stwierdzającego że Komisja nie jest w stanie ustosunkować się do wniosku strony skarżącej o udzielenie dostępu do dokumentów, za wyraźną decyzję odmowną, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie jej nieważności.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 253 WE, strona skarżąca twierdzi, że z uwagi na fakt, iż odmowa miała charakter dorozumiany, strona pozwana nie dostarczyła, z uwagi na sam charakter decyzji, uzasadnienia, które pozwoliłoby skarżącej na zapoznanie się z powodami odmowy.

W ramach zarzutu drugiego, podniesionego tytułem uzupełniającym, i w razie uznania przez Sąd pisma Sekretariatu Generalnego Komisji lub nowego pisma z dnia 18 czerwca 2009 r., wskazującego rzeczywiste powody dorozumianej decyzji, za decyzję podlegającą zaskarżeniu, strona skarżąca twierdzi, że przedstawiana motywacja nie spełnia wymogów uzasadnienia z art. 253 WE i jest sprzeczna z literą i duchem rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾.

W ramach zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 255 WE i rozporządzenia nr 1049/2001, strona skarżąca twierdzi, że dokumenty, do których domagała się dostępu nie wchodziły w zakres wyjątku od zasady przejrzystości przewidzianej w rozporządzeniu nr 1049/2001. W tym względzie strona skarżąca podnosi, że:

- Komisja nie dokonała indywidualnej analizy poszczególnych dokumentów, ale przystąpiła do ogólnej oceny wyjątków przewidzianych rozporządzeniem w oparciu o kategorie dokumentów;
- Komisja nie mogła bezpośrednio zasięgnąć opinii władz greckich właściwych w dziedzinie konkurencji na podstawie art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001, w celu uzyskania stanowiska co do przekazania dokumentów, ponieważ państwo członkowskie jest jedynym uprawnionym do odmowy przekazania dokumentów na tej podstawie;

- Komisja niesłusznie powołała się na wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych (art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001) w celu odmowy przekazania dokumentów w całości, ponieważ była w stanie usunąć z dokumentów informacje poufne;
- Komisja nie mogła powołać się na wyjątek dotyczący ochrony śledztwa (art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001), ponieważ władze greckie właściwe w dziedzinie konkurencji wydały już ostateczną decyzję w spornej sprawie;
- Komisja nie mogła również odwołać się do wyjątku dotyczącego ochrony procesu decyzyjnego, raz ponieważ dokumenty, do których domagano się dostępu nie były przedmiotem procesu decyzyjnego, dwa ponieważ nie naruszyłyby to ochrony tego procesu;

Wreszcie strona skarżąca twierdzi, że za przekazaniem spornych dokumentów przemawia w każdym razie interes publiczny, mianowicie umożliwienie jednolitego stosowania prawa wspólnotowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2009 r. — Insula przeciwko Komisji

(Sprawa T-246/09)

(2009/C 193/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Conseil scientifique international pour le développement des îles (Insula) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Marsal i J.-D. Simonet)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie, że żądanie Komisji zmierzające do uzyskania zwrotu kwoty 189 241,64 EUR nie jest zasadna, a w konsekwencji nakazanie Komisji wydanie noty debetowej opiewającej na 189 241,64 EUR;
- nakazanie Komisji zapłatę wynagrodzenia za szkodę w wysokości 212 597 EUR;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że skarżąca ma uprawnienie do ekwiwalentu pieniężnego w wysokości 230 025 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w skardze opartej na klauzuli arbitrażowej, wnosi do Sądu o stwierdzenie, iż noty debetowe z dnia 25 września 2008 r., 26 marca 2009 r. i 26 maja 2009 r., na mocy których Komisja dochodzi, w następstwie sprawozdania OLAF, zwrotu zaliczek wypłaconych skarżącej, są niezgodne z postanowieniami umów IST-2001-35077 DIAS.NET i IST-1999-20896 MEDIS, zawartych w ramach szczegółowego programu określającego działania wspólnotowe w zakresie badań, rozwoju technologicznego i prezentacji w dziedzinie społeczeństwa informacyjnego (1998–2002). Tytułem zarzutu uzupełniającego strona skarżąca wnosi o wypłatę odszkodowania.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego podważa ona wymagalność wiarygodności dochłódzonej przez Komisję oraz twierdzi, że całość zadeklarowanych przez nią kosztów winna zostać uznana za koszt kwalifikowane.

W ramach drugiego zarzutu, podnosi ona, że Komisja realizując umowę naruszyła obowiązek lojalnej współpracy i zasadę dobrej wiary w tym sensie, iż nie wykonała w sposób rzetelny swych zobowiązań umownych, w szczególności pozostawiając przez długi okres bez odpowiedzi przedstawioną przez stronę skarżącą propozycję działań uzupełniających i przystępując w niewłaściwy sposób do rozwiązania umowy MEDIS z powodu niedostatecznych wyników, podczas gdy okoliczności ta nie została nigdy przedtem podniesiona, i którą można, zdaniem skarżącej przypisać wyłącznie Komisji.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca powołuje nieproporcjonalny charakter kary pieniężnej zastosowanej przez Komisję, wobec rzekomego nieprzestrzegania przez skarżącą niektórych zobowiązań o charakterze księgowym, które nawet w przypadku ich udowodnienia nie rodzą, zgodnie z przepisami belgijskiego prawa administracyjnego i cywilnego, prawa do zwrotu niemalże całości uzgodnionych zaliczek. Skarżąca twierdzi w konsekwencji, że ma prawo do wynagrodzenia za świadczone usługi.

W ramach czwartego zarzutu strona skarżąca powołuje się na nieprzestrzeganie przez Komisję zasady dobrej administracji i prawa do przedstawienia swego stanowiska w ramach procedury sprawdzającej i audytu.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2009 r. — Cesea Group przeciwko OHIM — Mangini & C. (mangiami)

(Sprawa T-250/09)

(2009/C 193/49)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Cesea Group Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: D. De Simone, avvocato, i D. Demarinis, avvocato, oraz J. Wrede, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Mangini & C. Srl (Sestri Levante, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— Cesea Group Srl wnosi o stwierdzenie nieważności lub ewentualnie — zgodnie z tym, co przytoczono w ramach zarzutów skargi — o zmianę lub ograniczenie zakresu decyzji wydanej w dniu 20 kwietnia 2009 r. przez Drugą Izbę Odwoławczą OHIM, doręczoną w dniu 24 kwietnia 2009 r., w drodze której wydano rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania w sprawie R 982/2008-2 wniesionego przez spółkę Mangini & C. Srl w następstwie postępowania w sprawie unieważnienia 2063 C

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy zawierający wyraz „mangiami” (zgłoszenie nr 3 113 933) dla towarów należących do klas 29, 30 i 32

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Mangini & C. Srl

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: rejestracja słownego znaku towarowego „MANGINI” we Włoszech pod numerem 819 926 dla towarów i usług należących do klas 30 i 42, włoski graficzny znak towarowy nr 668 388, który zawiera wyraz „Mangini”, dla towarów i usług należących do klas 30 i 42, włoski graficzny znak towarowy nr 648 507, który zawiera wyraz „Mangini”, dla towarów należących do klasy 30, międzynarodowa rejestracja słownego znaku towarowego „MANGINI” nr 738 072 dla towarów i usług należących do klas 30 i 42, słowne znaki towarowe „MANGINI”, które są powszechnie znane we Włoszech w rozumieniu art. 6bis konwencji paryskiej dla „wyrobów piekarniczych, słodczy, kawy, lodów i wyrobów cukierniczych, usług barowych, kawiarnianych i cateringu” oraz nazwa handlowa „MANGINI”, używana we Włoszech w ramach zwyczajnych praktyk handlowych dla „wyrobów piekarniczych, słodczy, kawy, lodów i wyrobów cukierniczych, usług barowych, kawiarnianych i cateringu”

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i częściowe uwzględnienie wniosku o unieważnienie

Podniesione zarzuty:

— Naruszenie zasady 40 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾, ponieważ Izba Odwoławcza wydała rozstrzygnięcie w oparciu o analizę dokumentów, które nie zostały przedstawione Wydziałowi Unieważnień, mimo iż chodzi o dokumenty, które nie są dostępne i które nie zostały przedstawione w terminie wyznaczonym przez Wydział Unieważnień.